

hvernig þið mentist. Mentunin, sem kemur ykkur til þess að gleyma guði og færast fjær honum, er vond mentun. Og hún gerir ykkur vond. En kristileg mentun færir ykkur nær guði og gerir ykkur betri. Um slíka æðri mentun handa ykkur er kirkjufélagið að hugsa. En það er líka að hugsa um, að þið megið ekki hætta að vera Íslendingar. Og það megið þið ekki, börn. Mentunin má ekki hafa þau áhrif á ykkur. Hún má ekki koma ykkur til þess að hætta að vera Íslendingar. Þess vegna er kirkjufélagið að hugsa um mentun handa ykkur, sem ekki færir ykkur burtu frá ykkar eigin þjóð, heldur nær henni—mentun, sem gerir ykkur að góðum Íslendingum. Það vill, að þið verðið að *góðum, mentuðum, kristnum Íslendingum*. Þetta er það að hugsa um með skólamáli sínu. Það er að hugsa um ykkur, sjáid þið.

Og núna á kirkjuþinginu var mikið hugsað um þetta. Og það kom í ljós ekki svo lítill áhugi fyrir því, að fara nú að hugsa betur um að gera meira en áður—sjá til, hvort við ekki getum bygt skóla sjálfir í nálægri framtíð. Og væri ekki gaman, ef við gætum eignast skóla sjálfir.

Byrjun og endir.

(Þýtt.)

Byrjunin: — Hann var 10 ára gamall skóladrengur. Það var inndæll Júní-dagur einn. Þá bað Jón, frændi hans, hann að fara í búð og borga skuld. Drengur gerði það. Afgangur var 75 cent. En Jón gekk ekki eftir þeim. Þá finnur drengur til freistingarinnar og segir við sjálfan sig: „Á eg að skila honum peningunum, eða á eg að bíða eftir því, að hann gangi eftir þeim? Ef hann ekki gengur eftir þeim — nú, þá er það hans að sjá um sig. Ef hann gerir það, þá get eg fengið peningana aftur.“ Og hann skilaði ekki peningunum.

Endirinn: — Tíu ár liða. Hann er skrifari í banka nokkrum. Í skúffu einni þar liggur pakki af peningaseðlum. Það hafði gleymt að láta þá inn í peningaskápin. Hann sér þá. Tekur þá og felur undir treyju sinni og fer heim með þá. Um kvöldið situr hann fastur í fanga-klefa og et glæpamaður.

Hann byrjaði drengurinn á þessari leið, þegar hann seldi ráðvendni sína fyrir 75 cent. Jón, frændi hans, er dáiinn. En móðir hans hefir mist son sinn og situr með sorg, er ætíð að gera út af við hana.